

UVOD

Na začetku leta, ko je začel izhajati Planinski popotnik, smo obljubili, da bomo do novega leta izdali štiri številke. In to obljubo smo izpolnili.

Za zadnjo oz. božično številko Planinskega popotnika smo se odločili, da jo razen naročnikom razdelimo tudi drugim članom društva. Želimo, da bi se tudi drugi člani pridružili aktivnostim društva ter tako naredili društvo bolj raznoliko in zanimivo. Pa pogledjmo, kaj smo naredili v tem letu: izpeljali smo skoraj vse izlete in pohode (udeležuje se jih vedno več članov), izvedli občni zbor Planinskega društva, začeli izdajati Planinski popotnik, za tisk pripravili brošuro društva, ustanovili Mladinski odsek, pridobili začasno društveno pisarno (tam smo dežurali celo leto), organizirali in uspešno zaključili kar nekaj delovnih akcij (čiščenje in obnovitev Trške poti, popravilo ostalih planinskih poti, ureditev pisarne), naši predstavniki so se udeležili vseh pomembnejših prireditev v bližnji okolici, povečali smo število članov za približno 10%.

Tudi nekaj temnih oblakov se je zgrnilo nad naše društvo, v tem letu sta nas zapustila dva zelo aktivna planinca: Rudi Bajec in Boris Zajc. Spremljala sta nas na skoraj vseh društvenih izletih po lepi Sloveniji. Ostala nam bosta v lepem spominu.

Za prihodnje leto načrtujemo povečan obseg aktivnosti, tako da bomo zadovoljili še več želja naših članov.

Za konec vam v svojem imenu in v imenu uredniškega odbora želim vesel božič in da bi v novem letu še večkrat skupaj planinarili.

Urednik
Bojan ROTOVNIK

DRUŠTVENA KRONIKA 1995

Dragi moji planinski prijatelji !

Velikokrat smo se letos srečevali. Skupaj hodili na izlete. Vodiči so načrtovali 21 izletov, pa nam vreme ni dovolilo, da bi vse izvedli. Hodili smo po Šaleški, Svečinski, Haloški poti, se udeležili zimskih pohodov, krenili v visokogorje. Uživali smo v prelepi planinski flori. Tudi zeliščarke so prišle do domačih čajev, da bodo pomagale k boljšemu počutju in zdravju.

7.1.

Prvi izlet je bil tudi letos pohod v spomin padlemu Pohorskemu bataljonu, od Rogle do Osankarice. Vinko Pejovnik in Matej Kortnik sta vodila 51 pohodnikov. Lepa snežna pot, na poti dobra volja, pri spomeniku poklon padlim. Potem pa rajanje v Zrečah. Zares lepo.

21.1.

Pohod na Goro Oljko, ki ga organizira PD Polzela pod geslom "Zdravju naproti". Vodila sem 11 zvestih planincev uživali smo v zimski idili. To je srečanje planincev od blizu in daleč, res pravo planinsko vzdušje.

Pohod na Peco v februarju so mežiški organizatorji zaradi snega prestavljali, mi pa smo ga odpovedali. Vendar pa se ga je nekaj naših članov v lastni režiji udeležilo.

25.3.

V marcu smo po štirih letih imeli občni zbor. Prvič smo predsednika demokratično izvolili z volitvami. Imeli smo tri kandidate, izvolili pa zopet Andreja Tamšeta. S skromno zakusko, brez muzike, smo kar dolgo zdržali skupaj. Majda bi tako rada plesala, ampak brez denarja ni muzike.

5.3.

Naš tradicionalni pohod po Trški poti je bil slabo obiskan. Okrog 10 pohodnikov se je v lepem jutru podalo okrog Šoštanja. Preživeli smo lep dan in želimo, da bo drugo leto udeležba boljša.

Marca je odpadel pohod na Snežnik zaradi slabega vremena.

Tudi zimskega pohododa na Raduho nismo izpeljali, nekaj korajžnih planincev pa je bilo na vrhu.

8.4.

Po poteh XIV. divizije. Vodič Ivan Fece je 12 planincev vodil od Pečolerja Bilo je lepo vreme in lep razgled. Dobre volje smo krenili po lepih krajih na Sleme od tam pa sestopili h Grebenškovi Jožici. Ivan, lepo si nas vodil, bilo je naporno, pa ne toliko zaradi hoje. Še tepena sem bila, ker dela poti nisem poznala.

30.4.

Drugi izlet na Donačko goro. Čudovite kraje in lepo planino je 21 planincem pokazal mladi vodič Matej Kortnik. Matej, lepo je bilo!

21.5.

Pohod na Travnik. Organizator PD Ljubno. V mrzlem dopoldnevu je vodič Andrej Tamše vodil 24 pohodnikov. Tako je bilo hladno, da skoraj malicati nismo mogli. Ob ognju pri koči smo se ogreli, zadonela je pesem in nam je bilo lepo. Srečno smo prišli do Rastk, kjer smo imeli avtobus.

27.5.

Še en izlet v prelepem maju, in sicer na Golico. 36 udeležencev sta vodila Vinko Pejovnik in Evgen Drverič. Uživali smo ob pogledu na cvetoče narcise, v lepem razgledu z vrha in vsi smo bili dobre volje. Ko smo po drugi poti sestopali, vodiča nista dobro pazila na svoje ovčke. Izgubil se nam je Jože. Ljudje so tudi dobri, neka gospa ga je pripeljala do avtobusa. Dosti skrbi pa srečen konec.

10. 6.

Smrekovec, naš ljubljenec, nas je pričakoval. Vodič Maksimiljen Korošec je imel bolj malo skrbi z nami, sami smo hodili in se zabavali. On je vodil Mariborčane. V neprijaznem dnevu Šoštanjčanov ni bilo veliko. Prav na vrh se nas je podalo samo šest, drugi pa so uživali v topli prijazni koči. Zaključek pa je bil pri Jožici s planinsko veselico. Lepo in veselo.

11.6.

Udeležili smo se praznika češenj na Dobrovem v Goriških brdih. 25 izletnikov se je v slabem jutru in dežju odpeljalo od doma. V Brdih pa nas je obsijalo sonce. Ogled vinske kleti, češnje, povorka, dobro vince - vse to nas je spravilo v dobro voljo. Junija je odpadel pohod na Kepo. Sneg, prenevarno, sta dejala vodiča Matej in Bojan. Mi smo dejali, razumemo!

8.7.

Dvodnevni izlet Storžič - Kriška gora. Prvi dan smo se povzpeli na 1540 m, kjer je dom na Kališču. Od tam pa še malo strmine in prišli smo na vrh Storžiča 2132m. Sestopili smo pri domu pod Storžičem 1050m, kjer smo prespali. V lepem sončnem jutru smo se zjutraj podali po lepih grebenih, prišli na Tolsti vrh in zagledali našo zadnjo postojanko Kriško goro. Vodiča Evgen in Matej sta uspešno vodila 32 navdušenih planincev. Res je bilo lepo.

23.7.

Sta Matej in Andrej vodila 36 planinskih prijateljev v Koralpe. Tisti, ki so bili zraven, tako vedo, kako lušno so se imeli. Jaz sem se pripravljala za delo v koči pri Sedmerih jezerih, kamor me je povabila naša Zinka. Je kar hudo streči zahtevnim planincem, kar roke so se mi tresle od treme. Kmalu sem se privadila in moram reči, da je bilo lepo. Občudovala sem oskrbnico Zinko Kostanjšek; toliko skrbi za prehrano, osebje, pomagala je pospravljati in vsak dan poskrbela za prenočitev tolikih planincev.

7.8. - 9.8

Trodnevni izlet na Triglav. Mladi vodniki Andrej, Matej in Bojan so na Pokljuki postrojili 40 planincev in v koloni krenili do Vodnikovega doma in naprej proti Planiki. Še isti dan so vsi osvojili vrh. Najbolj srečna je bila Moškonova Zinka, ker je premagala strah in srečno osvojila vrh. V mislih sem tudi jaz hodila z njimi in veselo pričakovala, da pridejo do Sedmerih, kje so prenočili. Gužva kot vedno. Ko pa smo šank zaprli, smo zunaj

ob lunini svetlobi še prepevali. Ne veste, kakšen pogled je bil zjutraj, ko so postrojeni čakali, da da glavni vodnik Andrej znak za odhod. V dežju so se podali čez Prode do koč na planini Pri jezeru. Lepo so se imeli, utrujeni pa so tudi bili. Dokaz so posnetki v avtobusu.

24.9.

Izlet na Menino planino. Vodič Evgen je 14 planincev vodil po najbolj strmi poti do koč. Štefka Vugova je komaj zmogla, ampak izkušena planinka, se ne da. Na vrhu je bila še tepežnica in obvezno slikanje.

15.10

Izlet po Svečinski poti. 28 pohodnikov je vodil Maksimiljen Korošec po prelepih vinskih gorica. Pili smo dober mošt, postregli so nam še z dobro gibanico. Pri zadnji točki pa kožuha. Tako smo se zagnali v koruzo, da so nas komaj spravili domov. Za nekatere je bilo to nekaj čisto novega. Gospodar nam je postregel z dobrim domačim vinom - starim, gospodinja pa z gibanico. Dobro volje in vriskajoč smo se podali v dolino do avtobusa.

V septembru je odpadel izlet Nanos - Abramovo zavetišče. Bilo je slabo vreme. 29.10.

Izlet v neznano. Ko smo zjutraj čakali na avtobus, smo se spraševali, kam nas bodo naši vodiči Matej, Bojan in Andrej vodili. V Velenju smo morali izpolniti vprašalnik, kam gre naša pot. Ali na Koroško, na Dolenjsko, Štajersko ali v Savinjsko dolino. Ker je bilo v času mošta, sem mislila, da se bomo odpeljali proti Dolenjski. Sem se zelo zmotila. Fantje so nas po vijuganju po šaleških cestah odpeljali proti Koroški. Pri Rimskem vrelcu nas je šofer Stane odložil, Andrej pa nam je postregel z dobro potico in čajem. Matej pa nas je potem vodil po poti Lovra Kuharja, do hiše, kjer je pisatelj živel. Med potjo smo ob Ivarčkem jezeru imeli malico: domač kruh, skuto in zaseko. Prima, vam rečem, uživali smo v lepem sončnem vremenu. Zaključek dneva v

domači gostilni v Kotljah. Vsi so bili zelo zadovoljni in dobre volje. Fantje so 40 udeležencem pripravili lepo doživetje.

11.11.

Na martinovo pohod po Levstikovi poti od Litije do Čateža. Samo 6 se nas je zbralo zjutraj na železniški postaji. Vodil je Vinko. Čeprav nas je bilo tako malo, smo imeli lep dan. Kdor se še ni udeležil tega pohoda, mu priporočam, naj se ga udeleži naslednje leto. Letos je bilo izredno veliko pohodnikov, nekateri pravijo, da okoli sedem tisoč.

Na koncu bi se rada zahvalila našim vodičem: Andreju, Evgenu, Vinku, Bojanu, Maksu in Mateju ki so veliko prispevali k varnim vzponom in srečnim sestopom; vsem planincem in planinkam, ki ste se udeleževali izletov, šoferju Stanetu, saj nas je vedno srečno pripeljal domov in omogočil cenejše prevoze. Zahvala pa tudi velenjskim in topolškim planincem, ki so se udeležili naših izletov, saj imajo svoje družbo. Tudi naš angel varuh nas je varoval v strminah, saj ni bilo nobene nesreče.

Še enkrat hvala vsem in na zdravje naši ekipi in čudoviti domovini!

Štefka LIKEB

NA TRIGLAVU

Ko sem se odločila za izlet na Triglav, ki ga je prirejalo društvo, 6. 7. in 8. avgusta letos, še nisem bila prepričana, da mi bo uspelo povzpeti se na to slovensko romarsko goro. Ko sem nekoč slišala izjavo Cirila Zlobca, da on zaradi težav z višino nikoli ne bo stal na Triglavu, sem se že skoraj vdala prepričanju, da tudi sama ne bom zmogla tega.

Pa smo krenili na pot. V nedeljo, 6. avgusta, ob 5. uri z avtobusne postaje v Šoštanj. Ustavili smo se še v Velenju in odprava je bila popolna. Bilo nas je triinštirideset. Naši trije vodniki so bili: glavni Andrej Tamše, pomočnika pa Bojan Rotovnik in Matej Kortnik.

Na Pokljuki smo pomicali in okrog devete ure krenili proti Rudnemu polju. Dan je bil lep, sončen, svež. Prišli smo na Velo polje in krenili proti Vodnikovemu domu. Tu smo se zopet okrepčali in se malo odpočili. Z možem sva srečala znanca, ki se je vračal s Triglava. Kako sem si želela, da bi bila jaz na njegovem mestu. Potem se je začelo grizljanje proti Planiki. Sonce je pripekalo, pot se je vila v nedogled. Koča se je zmerom bolj odmikala, namesto da bi se približevala. Okrog tretje ure smo končno prisopihali do Planike. Sledila je sprostitev, malica, namestitev na rezerviranih ležiščih.

Kot črn oblak se je približeval odhod na Triglav. Ko sem tako stala pri Planiki, gledala proti vrhu in videla drobne pike, ki koračijo po grebenu, mi je ušla vsa korajža. V mislih sem se že skoraj prepričala, da jaz tega nisem zmožna. Moj strah pred višino mi še zmerom ni dal miru. Potem pa me je Andrej okrasil z vrvjo na kateri je bil karabin. Malo bolj samozavestna sem postala in sem se že malo boljše počutila. Krenili smo ob usodni uri 16.20. Nekako sem si začela dopovedovati, da bom zmogla. Čisto pa nisem bila prepričana. Dopovedovala sem si, kdo vse je že bil tu gor; naša soseda, ki sploh nikoli ni

planinarila, in še vrsta drugih nedeljskih planincev. Kar nekako sem se pobrala in odločno odkorakala za Andrejem, ki mi je bil glavna psihična opora. Kar bo, pa bo, sem si rekla. Fizične moči imam dovolj, samo da prelisicim še psiho, sem premišljevala. Pogumno sem sledila Andreju, se oprijemala jeklene vrvi, previdno ubirala pot po klinih, kjer so bili, in začuda ugotovila, da sploh nimam več takšnega ali skoraj nobenega strahu pred višino kot v starih časih. Dobila sem moč in šlo je brez resnih težav vse do vrha. Pot je bila nenavadno prazna, tako da ni bilo posebnega izogibanja. Gor smo prišli malo pred šesto. Vrh Triglava nas je pričakal brez enega samega planinca, kar je verjetno prava redkost ob tem letnem času. Bila sem nadvse vesela, da mi je uspelo premagati samo sebe s pomočjo našega vodnika Andreja in ostalih. Sledili so čestitke nam prvencem, potem krst ob Aljaževem stolpu, štampiljka v Dnevnik slovenske planinske poti in čudovit razgled vse naokrog. Bilo je brezvetrje, lep poletni večer, topel. Niti anoraka nisem potrebovala, ne rokavic pri vzpenjanju. Čutila sem nepopisno zadovoljstvo in olajšanje, da sva z možem uresničila že pred leti načrtovani in začeti podvig. Takrat je uspelo samo starejši hčerki Poloni. Bila sem žalostna in hkrati jezna na takratno ZTKO iz Velenja, s katero smo se odpravili na Triglav. Če primerjam njihovo organizacijo izleta s to našo, sploh ni primerjave. Mislim, da so se takrat šli prav lahkomišelnje organizatorje. Dobro, da se je vse srečno končalo.

Od srca sem hvaležna Andreju, da sva z Marjanom in cela skupina tako organizirano in varno prispeli na vrh in se prav tako tudi vrnili.

Vreme je bilo kot naročeno. Očitno me je hoja na Triglav tako prevzela, da sem se še ponoči v nekakšnem polsnu vzpenjala. Pravega spanca pa ni bilo od nikoder. Pa nič zato, samo da sem bila na vrhu, sem si rekla.

Naslednji dan, 7. avgusta, je bilo praznovanje stote obletnice Aljaževega

stolpa. Vreme se je žal skisalo, tako da je bila proslava kar na Kredarici. Mi smo se zjutraj podali proti Doliču. Vmes nas je zalotil dež. V koči smo malo vedrili in čez nekaj časa krenili naprej proti Prehodavcem. Oblaki so se dvignili. Spotoma je še v presledkih malo škropilo, pa ni bilo sile. V lepem sončnem popoldnevu smo prišli do kočice pri Triglavskih jezerih. Množica planincev je vršala okrog kočice. Tu sta nas pričakali naši stari znanci, dolgoletna oskrbnica kočice Zinka KOSTAJNŠEK in blagajničarka našega društva Štefka LIKEB, pa tudi ostala ekipa je bila šoštanjska.

Zvečer so vodniki pripravili ponoven krst triglavskih zelencev. Ob podpori botrov, ki smo si jih morali izbrati, in njihovem prispevku za državo (liter vina = takse, koleki), smo bili po zastavljenih vprašanjih ponovno krščeni. Z možem Marjanom sva dobila ime Kaveljc in Korenina.

Drugo jutro je bilo deževno, tako da se nismo odpravili preko Tičarice. Pot nas je vodila čez Dedno polje h koči na planini Pri jezero, od tu na Vogar in v Staro Fužino. Vreme se je kmalu dvignilo, tako da smo v Staro Fužino prišli kar dobro ogreti. Da smo bili potrebni svežine in počitka, so dokaz Viktorjeve fotografske mojstrovine. Prijetno ohlajen avtobus nas je večino zazibal v spanec. Tako onemogle nas je ovekovečil Viktor, fotografije pa visijo v planinski sobi društva.

Bil je nepozaben izlet. Nagledala sem se prelepih gorskih vrhov in še lepšega planinskega cvetja. Ponosni kozorogi, pravih plezalni mojstri, so vzbujali naše občudovanje.

Hvala vam še enkrat, Andrej, Bojan in Matej za dobro opravljeno nalogo in še kdaj nasvidenje na Triglavu!

Zinka in Marjan MOŠKON

IZLET NA TRIGLAV

Pa smo ga dočakali. Triglav namreč! Šoštanjsko planinsko društvo je tudi letos organiziralo 3-dnevni izlet na Triglav. Dne 6. avgusta smo se navsezgodaj zjutraj zbrali na šoštanjski avtobusni postaji. Dalo se je opaziti, da je bila prejšnja noč za nekatere naporna. Zbralo se nas je lepo število, starih in mladih ljubiteljev gora. Ko so bile opravljene zadnje formalnosti in vsi nahrbtniki na svojem mestu, smo se odpravili na pot. Po treh urah vožnje, ki smo jih nekateri kar prespali, smo prispeli do Rudnega polja, od koder smo pot nadaljevali peš. S težkimi nahrbtniki smo bili videti kot vlečne mule. Kljub začetnim zdravstvenim težavam ene izmed mlajših udeleženk smo po pestri poti prispeli do naše prve postaje, Vodnikovega doma na Velem polju. Vmes pa smo seveda imeli kratke, vendar prepotrebne pavze. Pot smo nadaljevali proti koči Planiki. Pozno popoldan smo do nje tudi prispeli, spravili prtljago v sobe in se zaradi lepega vremena odločili mahiniti kar na vrh. Pot je bila za nekatere kar naporna, vendar smo vsi živi in zdravi prispeli do Aljaževega stolpa. Zelencev nas je bilo kar nekaj, vendar nihče ni bil prikrajšan za boleče udarce izpod rok gospoda Tamšeta. Tudi za presenečenje je bilo poskrbljeno, saj je gospa Slavica na vrh uspela prinesiti celo svinjsko glavo. Po končanem fotografiranju smo se ponosni vrnili v Planiko, kjer smo tudi prespali. Vode ni bilo, vendar se je našel nekdo, ki je na to pomislil že v dolini, tako da smo si kljub pomankanju vode lahko "umili zobe", nato pa utrujeni odpravili na zaslužen počitek. Zgodaj zjutraj pa spet na pot. Nekateri še utrujeni, drugi pa polni energije smo pot nadaljevali proti Doliču. Malo pred kočico nas je ujel dež, ki pa ni pokvaril veselega vzdušja v koči, kjer smo pokramljali, spili topel čaj in pot nadaljevali proti Prehodavcem. Od tam pa nas je pot vodila proti Triglavskim jezerom. Tu so nam gospe iz Šoštanja

pripravile pristrčno dobrodošlico. Ko smo se okrepili, smo se nekateri odpravili raziskovat bližnjo okolico. Našla sta se celo dva pogumneža, ki sta preizkusila toploto Triglavskega jezera. Zvečer, ko smo se mislili počasi odpraviti spat, smo doživeli drugo presenečenje. Vsem, ki so bili prvič tukaj, so pripravili krstitev in sojenje. Da bi bilo vse po pravilih, so bili tukaj sodnik, matičar in rabelj, ki so svoje delo z užitkom opravljali. Pa tudi botri in botre so se izkazali, saj so vsi priskrbeli drage koleke. Po uradnem delu je prišel lepši del. Ker naj bi ob deseti uri v koči bila že tišina, smo se odpravili ven in tam nadaljevali slavlje. Šele v poznih nočnih urah je zavladala popolna tišina. In že je bil tukaj zadnji dan. Zjutraj smo se kljub dežju odpravili proti Bohinju. Kmalu je posijalo sonce in ustavili smo se na čudoviti planini Pri jezeru. Zadnja postaja pa je bila kočica na Vogarju. Popoldne smo prispeli do Novih Fužin, kjer nas je že čakal avtobus, pa tudi za pijačo je bilo poskrbljeno. Ko smo opravili zadnje preglede nahrbtnikov, smo se počasi odpravili proti domu. Vzdušje na avtobusu je bilo pravo, vendar smo se nekateri raje predali spancu. Ob prihodu v Šoštanj smo se poslovili, nekateri pa smo se opogumili in izpraznili še zadnje pločevinke piva.

Mislim da se vsi strinjate z mano: imeli smo se lepo, skupaj smo doživeli nekaj nepozabnih trenutkov in upam, da se naslednje leto zopet vidimo.

Vesna LEPKO

IZLET V NEZNANO

29. oktobra 1995

"Kam pa gremo tokrat na izlet?" , so me spraševali. Kako preprost odgovor, "v neznanu". Kam?

Krenili smo ob 6. uri izpred avtobusne postaje v Šoštanju. V Velenju so se nam pridružili še ostali. Mislim, da nas je bilo vseh skupaj enainštirideset. Kar lepo število. Viktor se ni mogel izneveriti svoji ponudbi kuhanih jajc. Bila so še vroča, ko nam jih je delil ob prihodu na avtobus.

Anketa, ki so nam jo v zvezi z izletom prej pripravili in razdelili na avtobusu naši vodniki, je bila letos za kanček manj dvomljiva. Takoj sem povežala dve možnosti: Prešeren-Gorenjska ali Voranc-Koroška, Župančiča sem pustila v Beli krajini, natančneje v Vinici. Tako da Dolenjska, ki so mu jo prisodili, ostaja za naslednje leto, recimo za Jurčiča. Po stari navadi nas je naš ljubi šofer Stančič dodobra zamotal s svojo vožnjo po Velenju.. Malo smo si ogledali Škale, pa zopet nazaj proti Ravnam in v Šoštanj k Acmanu, kjer smo si privežali duše. Po slabe pol ure smo krenili zopet v smeri Velenja. Tokrat pa zares proti Hudi luknji in na Koroško. V Slovenjgradcu smo zavili proti Podgorju in naprej proti Kotljam, k Rinskemu vrelcu, od koder smo nadaljevali pot seveda peš. Ta prvi postanek je bil namenjen zajtrku. Andrej nam je postregel s potico in pijačo. Potem smo krenili proti Ivarčkemu jezeru. Na poti nas je spremljalo razmeroma prijazno nedeljsko jutro. Čez približno dvajset minut smo prišli do Vorančeve rojstne hiše v Podgori. Danes stoji na tem mestu lepa, obnovljena hiša, s spominsko ploščo, na njej pa zapis, da se je v njej 10.08. 1893 rodil Prežihov Voranc. Vorančeva mati, ki je bila hči mogočnega Kravperškega posestnika s sončnega Preškega vrha, se je iz Podgorja že po osmih mesecih odpravila na svoj Preški vrh v Mihelje. Potem so se še pogosto selili, nazadnje pa se ustalili na Prežihovini.

Sredi dopoldneva smo prišli k Ivarčkemu jezeru, kjer smo v prelepem sončnem dopoldnevu uživali v prijaznem okolju jezera in bližnjega gozda. Malica se je prilegla, same dobrote: skuta, zaseka, domač kruh, zelenjava, sokovi, vino; skratka ponudba je bila pestra. Sonce je sijalo kot za stavo. Bilo je nenavadno toplo za 29. oktober. Siti in nasmejani smo krenili proti Ošvenu, kjer so lepi smučarski tereni z vlečnico, in naprej proti Prežihovini. Prežihova bajta je zdaj urejena v spominski muzej. Na poti k bajti stoji betonski podstavek in na njem pisateljev kip, ki gleda proti Kotljam. Ogleдали smo si notranjost Prežihove bajte, malo posedeli okrog nje, od koder je lep pogled na Kotlje. Potem ko je Viktor naredil nekaj gasilskih posnetkov, smo počasi odšli proti Kotljam. Gostišče Pri Toniju je bilo končni cilj našega izleta. No, že prej smo bili na vaškem pokopališču na grobu Prežiha in njegove rodbine. Njegova žena je umrla v visoki starosti petindevetdesetih let, letos avgusta.

Po kosilu so naši vodniki razglasili izid ankete. Zmagovalec je bil Vlado, trije pa smo imeli po devet točk. Zmagovalca smo nagradili s planinskim koledarjem za leto 1996, ostali pa smo bili deležni pletenih, naglavnih trakov. Spletla jih je Damjana, šoferjeva gospa. Za veselo vzdušje je skrbel muzikant Toni, ki pa nas sprva ni uspel spraviti na plesišče. Kot zmerom zagato rešujemo ženske, tako smo tudi tokrat z "damen valom" prebudile naše zasanjane prince. Potem je pa že šlo tako, da se nekateri skoraj niso mogli več ustaviti še potem, ko je bil čas za odhod. Skratka, bilo je veselo. Vmes so zapele Fanika, Štefka in Majda, mi pa smo jim priregnili. Kroniko letošnjega leta je pripravila Štefka Likebova, Zinka Kostajnskova in Šofer Stane sta se nam v čast zasukala v solu plesu. Mlada in zala gostilniška deklica Lidija je popestrila večer s petjem in svojo kitaro. Moški so si spočili oči, ženske pa smo se naužile lepega glasu.

Zopet smo preživeli lep in prijazen dan v vedrem vzdušju s planinskimi prijatelji in znanci in s tem uradno zaključili planinarjenje Planinskega društva Šoštanj za leto 1995.

Zinka MOŠKON

V NEZNANO

Zadnjo nedeljo v mesecu vionotoku smo se Šoštanjski planinci zbrali na avtobusni postaji v Šoštanju, da bi se odpravili na izlet v neznano. Vse skupaj pa se je pričelo že prej z vprašanjem KAM!! To vprašanje so prvi razvozljali vodiči Andrej, Bojan in Matej, ki so določili in si že tudi prej ogledali traso izleta, ki je bila za vse udeležence skrivnost. Že pri prijavih so se začela vprašanja: "Povej no, kam gremo. " "Ali gre avtobus čez Paško vas, jaz bi kar tam počakala?" (Nežka). "Jaz pa vem, kam gremo, "se je Bojan zagovoril," ampak ne naprej povedat, na Smrekovec." Toda izlet v neznano je izlet v neznano in ne gre, da bi vsi vedeli, kje je to. Ko sva se v nedeljo zjutraj s Stanetom peljala k Lipi, kjer naj bi čakali Majda, Vlado, Marjan in Zinka, sva srečala Topolščanke, ki se zmeraj jezijo, zakaj avtobus ne pride v Topolščico ponje. A glej ga zlomka, pri Lipi čakata samo Majda in Vlado, ki je na nov avtobus prinesel polno jesenskega listja od lipe, pod katero je stal. Ko je vlado listje počistil, pa pridirjata še Zinka in Marjan, zadnji trenutek. Tudi v Šoštanju je vsa posadka, z znanci s prejšnjih izletov in nekaj novih obrazov. Ko avtobus še v Velenju naloži preostale naše planinske prijatelje, nam vodiči razdelijo liste, na katerih so vprašanja, kam bomo šli. Na Dolenjsko, Gorenjsko, Koroško, Prekmurje ali bomo ostali kar na Štajerskem? Najbolj važno vprašanje na kvizu je bilo: Ali imajo pri hiši psa? Ko smo izpolnili vprašalnik, je avtobus odpeljal. Glej ga zlomka: proti Koroški. Nekateri smo bili čisto iz sebe, ker smo mislili, da smo napisali prave odgovore. Ampak avtobus je pri bazenu zavil levo. Peljali smo se čez škale, Gaberke, Ravne, Topolščico k Acmanu na kavo. Ljudje so hodili ravno od maše in so si najbrž mislili svoje. Po kavi pa spet na avtobus in naprej, tokrat res na Koroško. Vodiči so nas peljali v čudovit jesenski dan po Prežihovi Poti. Po gozdu so se čudežno

svetile rosne kapljice. Srebrne pajčevine so se bočile vsepovsod, zapoznele gobe so se dvigale izpod zlatega listja. Ko smo iz te lepote prišli do Ivarčkega jezera, nas je čakala izdatna malica, ki so je servirali Tina, Andrej, Stane in Zinka. Ko smo se najedli, je nekaj najbolj zagnanih naredilo še nekaj krogov okrog jezera, drugi pa so Vladu odtrgali kos srajce in potem smo počasi odšli naprej za soncem. Pri Prežihovem spomeniku so žarke toplega sonca uživali skavti in zraven prepevali. Pridružil so se jim tudi naši pevci in pevke, ki jih pri PD Šoštanj ni malo. Ogleдали smo si še Prežihovo rojstno hišo in odšli naprej v Kotlje v gostilno pri Toniju, kjer niso imeli psa zalajal je le Vika za kamuflažo. Torej tudi točke s psom nisem dobila. Ampak to sploh ni važno.

Po odličnem kosilu pri Toniju je sledila še boljša prosta zabava s plesom in enkratnim muzikantom, kateremu smo se od srca nasmejali. Ko so vodniki razdelili nagrade, ki so si jih nekateri udeleženci s praviimi odgovori prisluzili, je zabava dosegla vrhunec. Tudi mala Tjaša, ki je bila najmlajša udeleženka izleta, ni bila od muh, najbolj ji je bil vseč vodič Bojan.

Minil je čudovit dan v prijetni družbi, ki pa ni bila popolna, saj so manjkali nekateri najbolj zvesti občudovalci gora. To pa so: Štefi in Pepi, ki sta ravno ta čas šla v Kanado loviti losa, in pa Jana, ki se tudi ni mogla udeležiti tega lepega izleta. Pa še kdo bi se našel, ki je tudi reden član na naših planinskih poteh, pa ga žal ni bilo zraven na izletu v neznano. Bilo je nepozabno in enkratno, kot so vse naše ture in naša druženja na planinskih poteh po naši lepi deželi. Zahvala velja tudi sonzorjem izleta. Ti so: PD Šoštanj, Vekos Velenje in seveda TEŠ.

Damjana TAMŠE

DEJAVNOST MLADINSKEGA ODSEKA

POROČILO O DELU MLADINSKEGA ODSEKA V LETU 1995

V letu 1995, natančneje 3. 6. 1995, je 11 mladih članov Planinskega društva Šoštanj ustanovilo Mladinski odsek z namenom pritegniti mladino v goriško dejavnost. Z ustanovitvijo Mladinskega odseka smo mladi veliko pridobili, saj smo tako bolj samostojni pri delu v Planinskem društvu in se lahko bolj posvetimo mladini, ki jo je bilo v letu 1995 v našem društvu skoraj 30% oziroma 95 članov (v letu 94 je bilo 80 mladih članov).

Na ustanovni seji smo se dogovorili, da se bomo sestajali vsako prvo soboto v mesecu, da se pogovorimo o sprotni problematiki in da poglobimo medsebojno poznanstvo. Tako smo v letošnjem letu imeli sedem sej, na katerih smo sprejeli veliko sklepov, ki sedaj predstavljajo temelje našega delovanja.

Rad bi vam predstavil nekaj naše dejavnosti v letošnjem letu:

- Navezali smo stike z osnovnima šolama v Šoštanju oziroma z mentorji Planinskih skupin na teh šolah. Ponudili smo jim sodelovanje pri organizaciji Planinskih skupin, pri izvedbi izletov in planinske šole ter pri ostalih akcijah, ki jih organizira Mladinska komisija pri Planinski zvezi Slovenije.

- Pripravili smo osnovni program dela z osnovnošolsko mladino, s katerim smo seznanili mentorje planinske vzgoje.

- Organizirali smo dva izleta MO. En izlet je bil meseca septembra na Sleme in Smrekovec, drugi pa je bil meseca oktobra po Šaleški poti na Paški Kozjak.

- Avgusta smo organizirali piknik na Smrekovcu, ter silvestrovanje, ki bo na Klemenči jami pod Ojstrico.

- Prevezli smo izdajanje Planinskega popotnika in med člani MO izbrali

uredniški odbor, ki bo skrbel za nemoteno izdajanje. V letošnjem letu smo izdali dve številki in ena je še v pripravi, tako da bomo izpolnili obljubo o štirih Planinskih popotnikih letno.

- Uspešno smo izvedli akcijo prodaje koledarjev z emblemom Planinskega društva.

- Zaradi večje motivacije in pestrosti dela v Mladinskem odseku smo ustanovili nekaj pododborov, ki bodo vsak na svojem področju organizirali različne dejavnosti. Pododbori in njihovi vodje:

pododbor za izletništvo: Matej Kortnik

pododbor za izobraževanje: Martina Pečnik

pododbor za orientacijo: Brina Jerič

pododbor za zabavo: Srečko Stropnik

pododbor za propagando: Bojan Rotovnik

- Pripravili in sprejeli smo pravilnik Mladinskega odseka, ki smo ga predstavili Upravnemu odboru in s katerim želimo v novem letu začeti z delom, kot to priporoča Mladinska komisija pri Planinski zvezi Slovenije. Pravilnik začne veljati 1.1.1996 in ga je potrdil Upravni odbor.

- Naredili smo osnutek znaka oziroma grba Mladinskega odseka.

Ob koncu leta šteje Mladinski odsek 14 članov, ki smo večinoma študentje in dijaki. Naslednje leto bomo pritegnili v Mladinski odsek tudi Planinske skupine na šoštanjskih osnovnih šolah in tako popestrili Mladinski odsek.

AKCIJA MLADI PLANINEC

Mladinska komisija pri Planinski zvezi Slovenije izvaja akcijo Mladi planinec z namenom:

- da bi mlade planince usmerila k zdravem razvedrilu v naravi, vzbudila k opazovanju ter jim pomagala izoblikovati navade in potrebe po aktivnem življenju v gorah

- da bi najmlajšim članom planinske organizacije zagotovila normalen in vsestranski razvoj

- da bi jih seznanila z osnovami planinske dejavnosti in z varnostnimi ukrepi v gorah

- da bi krepila v njih vrline kot so: tovarištvo, poštenost, plemenitost, delavnost, vztrajnost in vedoželjnost.

Izvajalci te vzgojno izobraževalne akcije so Mladinski odseki in osnovne šole. Potrebno je poudariti, da so izleti z družino **enakovredni** z izleti Planinske skupine oziroma Planinskega društva.

Za akcijo Mladi planinec Mladinska komisija podeljuje kot motivacijsko sredstvo ZNAK MLADEGA PLANINCA, ki obsega tri stopnje: bronasti, srebrni in zlati znak. Za doseženi srebrni znak prejme mladi planinec knjižno nagrado in za doseženi zlati znak spominsko diplomu.

Za **bronasti znak** mora mladi planinec sodelovati na najmanj 6 izletih in najmanj trije morajo biti v višino nad 1000m. Za **srebrni znak** mora mladi planinec opraviti skupno 12 izletov in najmanj 6 jih mora biti v višini nad 1000m (različni vrhovi).

Za **zlati znak** pa mora mladi planinec med skupno 18 izletih imeti najmanj 6 različnih nad višino 1500m, mora pa opraviti tudi planinsko šolo, ki jo organizirata Mladinski odsek in osnovna šola.

Pravilno izpolnjene dnevničke oddate Mladinskemu odseku oziroma mentorju na osnovni šoli, ki bo dnevnik pregledal in poskrbel za dodelitev doseženega znaka.

Načelnik MO

Bojan ROTOVNIK

PIKNIK NA SMREKOVCU

12.8.1995

“Torej. Mislim, da bi bilo treba neki nardit. Neke se dejmo zment. Lahko bi nekam skupi šli? Ja, valda. Ka bi blo kaj najbolj? Ja, neki le dejmo. Piknik? To je ideja!”

In zadeva je počasi stekla. Sprva so bile rahle težave z lokacijo. Odpadla je varianta A (da bi šli z bicikli na Petrov vikend v Bele Vode in tam piknikovali) in smo (se razume) vzeli varianto B. Točno ob 16.10. h se je prvi del ekipe skupaj s prtljago nabasal v Romanovo Nivo in krenil proti Smrekovcu. Medtem, ko je bil na poti drugi del ekipe (spet z Romanovo Nivo) so ti postavljali šotore (uspeli smo dobiti celo dva) in pripravljali teren. Ko smo bili vsi zbrani, se je Peter (glavni kuhar) izkazal z izvrstno pečenimi pivskimi klobasami na smrekovski način. Ker je bila sobota, je bilo pričakovati, da na Smrekovcu ne bomo sami. Bilo je še kar nekaj zagnanih in skupaj smo se zagnali v nogomet. Igranje nogometa na 1375 m n.v. in koncentracija na potek igre (taktika&navijanje) sta nam vzeli kar nekaj energije in rahlo utrujeni smo pripravili ogenj. Od nekod so prilezli majhni zeleni prijatelji (kozorogi) in preostanek večera je potekal nekako takole: “A bo še kdo jedu? Ja, dej neki nared. Jst sem čist sestradana. Jst bom tud še neki. Na, tule maš pir. Ne tk metat gor, nam bo ugasnalo že opolnoč. Kam ste dali kruh? Fajn si speku. Ki maš koka kolo? Nč koka kole. Tole morš zmešat. Dejmo kako zapet! Pa sej ne znamo nobene do konca. Dej eno tako, da vsi znamo. Ja, slovenskega naroda sin. Sej je kr fajna. So že začeli! Ne mi težit! Lejga, umir se mal. Ka smo se zmenli? Tta je tabolša - Moja mama je strela... Kk sm srečen, da me je pustla. To ni blo za zdržat. A ti tk misliš? Sam, ka pa če se vseen zgodi.

Lejga, dej sprau se spat. Mi bomo kr tule ob ognju. Tt je čist nor! Zaustav ga!! To ni res! Če bom jest dons zaspal.... Tih bot pa spi! A vidiš Luno? Zjutraj bo lahk mrzlo. Saj bomo že nekot." In smo zdržali. Zjutraj smo se okrepili še s preostanki hrane, dopoldan pa preživeli v znamenju pakiranja, igranja odbojke, poležavanja in komentiranja minule noči. Trije neutrudni člani MO so svojo energičnost dokazovali še popoldan na Kravjih dirkah v Gaberkah.

Martina PEČNIK

PLANINSKE PESMI

"OJSTRICA, TI NAŠA"

OJSTRICA, TI MOJE KRALJESTVO,
DOMOVINA.
BREZ TEBE ŽIVETI NE MOREM, OJ
PLANINA.

II:
LE ENKRAT, LE ENKRAT SEM VIDEL
TA KRAJ.
ŽELIM SI GA VEČNO NAZAJ.

II:
LE ENKRAT, LE ENKRAT SEM VIDEL
TA KRAJ.
ŽELIM SI GA VEČNO NAZAJ,
PLANINSKI RAJ.

ŽIVLJENJE ŽRTVUJEM ZA TEBE, OJ
PLANINA
BREZ TEBE ŽIVETI NE MOREM,
DOMOVINA.

LE ENKRAT
LE ENKRAT

PLANINSKI RAJ.

OBVESTILA UREDNIŠKEGA ODBORA

V tem članku bi vas želeli seznanjati z novostmi in spremembami, ki se bodo dogajale v Planinskem popotniku.

Kot boste sami opazili, smo v tej številki dodali rubriko Planinske pesmi in pravljice. S tega področja imamo planinci bogato zgodovino ter veliko amaterskih pisateljev in pesnikov. Zato prosim vse, ki imate shranjene kakšne pesmi ali pravljice s planinsko tematiko oziroma jih sami pišete, da jih objavite v Planinskem popotniku.

Prav tako vabim vse, ki bi želeli objaviti kakšen svoj članek, da jih prinesete v društveno pisarno, kjer bo v novem letu že visela lesena škatla za prispevke v Planinski popotnik (članki, pesmi, pravljice, kritike, predlogi,...).

Odločili smo se, da v tej zadnji letošnji številki ne bomo objavili drugega dela članka s zasedanja Skupščine Planinske zveze Slovenije, ker menimo, da je tematika že preveč zastarela. Za vse tiste, ki bi želeli prebrati prispevek pa obvestilo, da je natisnjen v 5. številki Planinskega vestnika letnik 95.

Prav tako smo se odločili, da prihodnje leto Planinski popotnik ne bo izhajal vsaka dva meseca, kot smo prvotno sklenili, ampak štirikrat letno. Tako je bilo tudi letos.

Uredniški odbor

UREDNIŠKI ODBOR PLANINSKEGA POPOTNIKA ŽELI VSEM SVOJIM BRALCEM V LETU 1996 VELIKO SREČE IN DA BI ŠE VEČKRAT SKUPAJ HODILI

Uredniški Odbor

Naročilnica za Planinski popotnik

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Tel. št.: _____

Delovno mesto: _____

Izpolnite naročilnico ter jo oddajte v društveni pisarni in **brezplačno** boste prejeli Planinski popotnik.

VODNIŠKI ODSEK

Vodniški odsek je bil ustanovljen decembra 94 z namenom, da vodniki z bolj povezanim in organiziranim delom dvignemo kvaliteto naših izletov. Tako smo takrat že za sezono 95 skupaj načrtovali 22 izletov. Naš načrt je slonel na trdnih temeljih, kar so pokazali tudi rezultati ob koncu tega leta, saj je na izlet v letu 1995 prišlo v povprečju kar osem udeležencev več kot leto poprej. V letu 95 smo poskrbeli tudi za kategorizacijo vodnikov, kot zahteva PZS, en naš vodnik pa je bil na izpopolnjevanju. Pričeli smo pisati tudi vodniška poročila, ki nam bodo služila v prihodnje kot vir podatkov. V letu, ki se končuje, nam je uspelo izpeljati 16 izletov, 6 pa jih je odpadlo zaradi slabega vremena. Kot zanimivost naj povem, da je bilo na teh izletih 481 udeležencev. Tudi letos se nas je 8 vodnikov zbralo in pripravili smo vam 22 zanimivih izletov. Upam, da vam bodo všeč in da se jih boste udeležili v čim večjem številu. Zahvaljujem se vam za udeležbo v letu 95 in vam želim srečen korak in veliko prijetnih trenutkov v gorah v letu 96.

Načelnik vodniškega odseka
Matej KORTNIK

VABILO NA IZLETE

PLANINSKO DRUŠTVO ŠOŠTANJ
VABI NA POHOD

ROGLA - OSANKARICA

SOBOTA 6. 1. 1996

Upravni odbor

PLANINSKO DRUŠTVO ŠOŠTANJ
VABI NA POHOD

ZDRAVJU NAPROTI - GORA OLJKA

JANUAR 1996

Upravni odbor

PLANINSKO DRUŠTVO ŠOŠTANJ
VABI NA POHOD

PECA

FEBRUAR 1996

Upravni odbor

PLANINSKO DRUŠTVO ŠOŠTANJ
ORGANIZIRA IZLET

SVETINA - CELJSKA KOČA

FEBRUAR 1996

Upravni odbor

OBVESTILA PLANINSKEGA DRUŠTVA

Planinsko društvo Šoštanj vas obvešča, da je **novi delovni čas** začasne društvene pisarne vsak torek in petek od 17. do 18. ure.

V društveni pisarni lahko plačate članarino za leto 1996, se prijavite na izlete, se naročite na Planinski popotnik ter lahko dobite podrobnejše informacije o delovanju društva in o društvenih izletih.

Še vedno so v prodaji majice z emblemom društva za 600 sit ter nalepke z znakom društva za tkanine po ceni 500 sit.

Upravni odbor

ZAPISNIKI UPRAVNEGA ODBORA

Zapisnik 5. seje UO PD Šoštanj z dne 17. novembra 1995 ob 18. uri v društveni pisarni.

Prireditelji: Andrej MILEŠIČ, Jana JELEN, Matej KORTNIK, Bojan ROTOVNIK, Andrej TAMŠE, Ivan FECE, Leon ŠTRBAN, Vinko PEJOVNIK, Štefka LIKEB, Stane RAJŠTER in Zinka MOŠKON.

Upravičeno odsoten je bil Zvone MIHELICH.

1. Andrej TAMŠE ugotavlja, da naloge v zvezi z izdelavo škatlic na Trški poti - Stropnik, po domače Basist, smerna tabla na Pustem gradu in namestitvev škatle pri Rogelški (namesto Pustega gradu), niso izvedene.

Vinko Pejovnik bo to uredil naslednji teden.

1.1. Bojan ROTOVNIK je pripravil osnutek plakata društva, s katerim bo društvo objavljalo izlete in podobne akcije. Odločili smo se za izbrano varianto.

Na kratko nam je predstavil delo planinskih krožkov na šoli Biba Roeck in KDK. Mentorici sta prof. Švarčeva in prof. Reharjeva na Biba Roeck in prof. Petek na KDK. Obema šolama je dostavil program. Čez 14 dni se bo oglasil na šolah v zvezi s tem.

Prav tako nas je seznanil, da se je udeležil zбора mladinskih odsekov na Igu. Bojan Rotovnik je bil izbran za načelnika mladinske komisije pri MDO.

2. Andrej TAMŠE predstavi zahtevo PZS za registracijo Trške poti. Poleg opisa poti je potrebno dostaviti še dovoljenja lastnikov zemljišč, po katerih poteka planinska pot.

2.1. Uradne ure planinske pisarne bodo odslej samo v torek in petek od 17. do 18. ure.

2.2. Pohoda po Levstikovi poti dne 11. novembra se je udeležilo 6 članov našega društva.

2.3. Andrej TAMŠE zbira predloge za izlete v letu 1996 do naslednje seje UO, to je do 8. decembra letos.

2.4. Občina Šoštanj nam bo odobrila nekaj sredstev za nakup planinske opreme (vrvi, klini).

2.5. Izdajo brošure načrtujemo za prihodnje leto. Predstavili bi jo na občnem zboru meseca marca 1996. V tem času je potrebno dokončno rešiti finančno konstrukcijo stroškov v zvezi z izdajo le-te.

3. Upravni odbor PD odobri 20.000 SIT Andreju TAMŠETU za potne stroške v letu 1995 (PZS, MDO).

3.1. V bodoče društvo povrne potne stroške vodnikom, ki si gredo ogledat pot vnaprej.

3.2. UO odobri povrnitev stroškov za elektriko lastniku planinske sobe gospodu Piberniku od maja do decembra letos.

3.3. Sobo bomo morali predvidoma predati meseca februarja 1996. Zastaviti moramo vse sile za pridobitev prostora v stavbi Občine Šoštanj.

3.4. Novoletne planinske koledarje bomo prodajali, nekaj pa jih bomo podarili našim

sponsorjem. O obojem moramo voditi evidenco, ki bo služila za knjižbo društvenih izdatkov oziroma prihodkov.

Zapisnik s 6. seje Upravnega odbora, ki je bila 8. 12. 1995 v društveni pisarni.

1. Realizacija sprejetih sklepov:

- Vinko Pejovnik je priskrbel smerne table na Gorici in Pustem gradu

- do novega leta bodo na Trški poti vsi žigi.

2. Problematika Mladinskega odseka:

Bojan Rotovnik je prebral poročilo o delu Mladinskega odseka v letu 1995 ter predlog pravilnika Mladinskega odseka. Razvila se je manjša polemika o pravilniku in Upravni odbor ga je z manjšim popravkom soglasno sprejel oziroma potrdil. Vsi prisotni so dobili kopijo pravilnika in poročila.

3. Izlet v letu 1996:

Načelnik Vodniškega odseka Matej Kortnik je podal idejni načrt izletov za leto 1996, ki ga je Upravni odbor sprejel.

4. Razno:

- blagajničarka društva Likeb Štefka je podala finančno poročilo za leto 1995

- predstavljen je bil predlog članarine za leto 1996

- sponzorjem bomo v zahvalo podarili koledarje z emblemom društva

- predstavljen je bil osnutek plakata Planinskega društva.

Zinka MOŠKON